

Avernakø, den 28 maj 2007

Folketingets sundhedsudvalg
Christiansborg
1240 København

att: Hanne Schmidt
kontorfuldmægtig

Vedr: Spiseforstyrrelser
Deres ref: SUU alm.del - Bilag 452

Jeg har med følgebrev dateret 21. maj 2007 til orientering modtaget kommentarerne fra indenrigs- og sundhedsministeren til min henvendelse af 3. april 2007.

Både disse kommentarer og de kommentarer, som jeg tidligere har modtaget fra statsministeren (denne korrespondance vedlægges) viser en sjælden evne til at tale uden om det, der er mit anliggende. Som læge bliver jeg imidlertid nødt til at forholde mig til og kommentere disse goddaw-mand-økseskaft svar, både fagligt som læge, men også når jeg tænker på de svar, som de forældre, der henvender sig til det offentlige, modtager. Der gives ALDRIG svar på konkrete spørgsmål, og de modtagne svar forholder sig ikke til de påviselige manglende resultater af den behandling, som allerede har været tilbudt og/eller allerede er blevet gennemført. Hvad der for mig er lige så vigtigt, er den åbenbare tilsidesættelse af de rettigheder, som de involverede personer har været udsat for i henhold til sociallovgivningen og lægelovens krav om informeret samtykke.

Som læge og bestyrelsesformand for Krogagergaardfonden bliver jeg dagligt orienteret om de henvendelser, som vi på Krogagergaard modtager fra fortvivlede forældre, som befinder sig i en klemme, idet de ønsker at sige det offentlige behandlingssystem fra på grund af manglende resultater, men samtidig er afhængig af offentlig hjælp og nu må se deres barn forsvinde for øjnene af dem, medens hjælpen er til stede og veldokumenteret. Derfor må jeg henstille til udvalget, at man forholder sig *konkret* til følgende *konkrete* spørgsmål.

1. Hvor længe skal jeg modtage svar på spørgsmål, som viser, at sagsbehandlingen ikke har kendskab til det faglige indhold, men ene og alene henviser til business as usual, hvor regeringen eneste svar er, at der blot gives flere penge til øget bureaukrati?
2. Hvor længe kan man undgå at tage stilling til de manglende resultater i det offentlige?
3. Hvor længe kan man undgå at tage stilling til de positive resultater i privat regi med personer, der er opgivet af det offentlige?
4. Hvor længe skal afmægtige forældre se deres barn komme tyndere ud og være psykisk dårligere, end da de kom ind?
5. Hvor længe kan lægerne påstå, at man ikke benytter sig af straf/belønning, når det kan dokumenteres, at det rent faktisk sker. Det kan sammenlignes med psykisk tortur.
6. Hvor længe kan kommunerne og hele ankesystemet helt frem til og inklusive Folketingets ombudsmand undlade at svare på direkte spørgsmål om servicelovens intentioner og konkret om Ankestyrelsens afgørelse SM-A-37-05. Klagerne får et goddaw-mand-økseskaft svar ligesom det foreliggende fra sundhedsministeren.

7. Hvor mange bøger skal der udgives med dokumentation fra de personer, der har været udsat for det offentliges behandling og som kronvidner og nu velfungerende unge mennesker under uddannelse kan berette om manglende resultater? Fra vor og deres hånd er bog nr. 2 under skrivning med planlagt udgivelse i efteråret 2007. Bogen er en opfølgning på vores første bog *Anoreksifælden*, der betød, at vi fra Socialministeriet modtog 1,2 mill kr. til at gennemføre et forsøgsprojekt om forebyggelse, dvs. inden indlæggelse blev nødvendig for at undgå den lange vej gennem behandlingssystemet. I bogen fremføres dokumentation fra nogle af de personer, der er blevet opgivet af det offentlige behandlingssystem, har sagt den offentlige behandling fra eller været udsat for en uprofessionel sagsbehandling. Herved dokumenteres det offentliges ineffektivitet og manglende viden. Svaret fra politikerne herpå har – tilskyndet af lægerne - altid været øget ressourceforbrug gennem øget bureaukrati, som ikke har haft nogen kendelig effekt i behandlingen.
8. Hvor længe kan politikere blive ved med at se på, at man i løbet af 6 måneder ved forebyggelse kan undgå den lange vej, der fører direkte ind i anoreksiens/bulimiens helvede, når man ved, at den nødvendige viden eksisterer i dag, en viden som Socialministeriet har givet 1,2 mill kr. til at dokumentere; en viden, som nu hverken stat eller kommuner vil vide af, endsige benytte sig af?
9. Hvor længe kan politikere se til, at man i det private kan behandle personer til 1/16 af prisen, som det har kostet at behandle patienter i op til 4-6 år i det offentlige, hvorefter man alligevel opgav? Den private behandling med et positivt resultat tog 1½ til 2 år.
10. Hvor længe skal madkampen vare ved, når alle inklusive lægerne ved, at det ikke handler om mad, men om fastlåste menneskers psykiske og ulykkelige tilstand?
11. Hvor længe skal dette fortsætte, når overlæge Marianne Hertz på Rigshospitalet i en udtalelse til dagbladet B.T. i 2002 beskriver systemets behandling som en skandale og mener, at de spiseforstyrrede ikke hører til på de psykiatriske afdelinger, og det stadig sker?
12. Hvor mange familier skal opløses, inden politikerne indser situationens alvor, især nu hvor hjemsendelse finder sted, når alene vægten tillader dette? Terroristen vender hjem!
13. Hvor lang tid skal der gå, inden udvalget beder om at komme på besøg hos os og ved selvsyn blive overbevist om, at den beskrevne situation rent faktisk er sandhed?

Som dokumentation på relevansen af ovenstående spørgsmål vedlægges min korrespondance med statsministeren og den klagesag, som var baggrunden for vor henvendelse til Fogh Rasmussen, og som har været ført frem til Folketingets ombudsmand. Den viser klart og tydeligt, at det vist er på tide, at der gives konkrete svar på konkrete spørgsmål, hvis ikke manglende viden eller arrogance forhindrer dette.

Vedlagte korrespondance inklusive behandlingen af ovenstående spørgsmål vil blive medtaget i vor nye bog, som vil få titlen: *"Indtil døden os skiller. En dokumentarisk beretning om konvertering til en spiseforstyrrelse."*

Spørgsmålene er udarbejdet i samarbejde med Krogagergaardfondens daglige ledelse.

Med venlig hilsen

Niels Dahm,
Bestyrelsesformand, læge
Hovedvejen 14
5600 Faaborg

Vedlagt.

1. Brev til Anders Fogh Rasmussen med Anni Agerbos klage
2. Brev til Lars Løkke Rasmussen
3. Brev til Eva Kjer Hansen
4. Svar fra Anders Fogh Rasmussen
5. Replik fra Niels Dahm. Duplik fra Fogh Rasmussen endnu ikke modtaget.
6. Anni Agerbos klage til ombudsmanden
7. Ombudsmandens svar
8. Anni Agerbos replik
9. Ombudsmandens duplik